

I Skrivelse af 31. f. M. meddeler Indenrigsministeren, at han i Folketinget har fremsat:

Forslag til Lov om Eftergivelse af Fattighjælp, ydet før Grundlovsdagen 5. Juni 1924.

I Skrivelse af 2. ds. meddeler Formanden for Statsrevisoratet, at de af Rigsdagen valgte Statsrevisorer for Statsregnskabet for Finansaaret 1922—23 har valgt Landstingsmand Maegaard til Næstformand i Stedet for Forsvarsminister L. Rasmussen, der har nedlagt sit Hverv som Statsrevisor.

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 168 af 1. Maj 1923 vedrørende Boligforholdene har afgivet Betænkning over nævnte Lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 168 af 1. Maj 1923 vedrørende Boligforholdene.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 12, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 53).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Godskesen): Det Lovforslag, vi i Dag behandler, gaar jo ikke ud paa at give en endelig Ordning af Boligforholdene, men kun paa at forlænge den gældende Lov, saaledes at der kan blive Tid og Ro til at forhandle om en endelig Ordning. Der har i Udvalget, ligesom udenfor det, ogsaa udenfor Rigsdagen, været noget delte Meninger om, hvorvidt det under disse Omstændigheder var nødvendigt at forlænge den gældende Lov. Der er nogle, som har ment, at det var unødvendigt at forlænge Loven med Hensyn til Provinsen. Jeg for mit Vedkommende har været noget tilbøjelig til at anlægge det modsatte Synspunkt, jeg kunde snarere være tilbøjelig til at mene, at det havde ikke været nødvendigt at forlænge den gældende Lov med Hensyn til Storkøbenhavn. Her er Forholdet jo nemlig

det, at Nævnene allerede efter den gældende Lov fortsætter deres Virksomhed indtil 1. Maj 1925, og Kontrolforanstaltningerne varer til 1. Maj 1926. Der kunde derfor med nogen Ret spørges, om der ikke allerede efter den gældende Lov var Tid og Ro til at forhandle om en ny og endelig Ordning, uden at Lejerne derfor skulde føle sig prisgivne. Imidlertid har dog Forholdet i Udvalget udviklet sig saaledes, at et Flertal har samlet sig om det Standpunkt ikke i og for sig at rejse Indvendinger mod den af den højtærede Indenrigsminister foreslaaede og i Folketinget vedtagne Forlængelse, men dog at undlade at gaa videre med Nævnene udenfor Storkøbenhavn eller rettere sagt undlade at genoplive dem, idet nemlig Forholdet er det, at Nævnene udenfor Storkøbenhavn allerede er bortfaldet; hvis de ikke er bortfaldet allerede tidligere, er de bortfaldet den 1. Maj 1924.

Man vil altsaa undlade at genoplive Nævnene, og denne Tanke har fundet sit Udtryk i Ændringsforslag Nr. 2, der er tiltraadt af den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror, at dette Standpunkt maa siges at være rigtigt; jeg tror, man nu er naaet saa vidt, at man udenfor Storkøbenhavn maa kunne undvære Nævnene lige saa vel i de Byer, der har opretholdt dem indtil den 1. Maj 1924, som i de Byer, hvor Nævnene allerede tidligere er bortfaldet. Og hvis man kan undvære Huslejenævnene, mener jeg, man bør gøre det. Efter min Erfaring er der ingen af den gældende Boliglovgivnings Bestemmelser, der er saa upopulær baade hos Ejere og hos Lejere som netop Bestemmelsen om Nævnene. Jeg tvivler ingenlunde om, at Nævnene overalt har gjort deres bedste for at træffe gode og retfærdige Afgørelser, men det kan ikke nægtes, at det, der her er Tale om, er rene Skøn; man bevæger sig paa usikker Grund, og det kan ikke undgaas, at Afgørelserne falder noget forskelligt ud de forskellige Steder, hvad der naturligvis gør et uheldigt Indtryk. Men selv om man ogsaa vilde mene, at Afgørelserne reelt set var ganske udmærkede, kan man ikke regne med, at dette vil blive erkendt af Parterne, Ejerne og Lejerne; netop fordi der her er Tale om et Skøn, vil hver af Parterne mene, han skønner lige saa godt som eller bedre end Nævnet, og den, hvem Nævnets Skøn gaar imod, vil i Almindelighed finde sig forurettet, vil mene, at han har været Genstand for Vilkaarlighed. Men at en saadan Opfattelse bliver almindelig, er højest